

גליון
**מעיונא
דמלכא**

לב

שיעורי הקדמה ללימוד
תורת החסידות
מב"ק מהן אדמו"ר שליט"א

יו"ל ע"י
מכון 'שפה ברודה'
דחסידי קאסוב

**כל הוצאות
עריכת זהו"ל של הגליון**

נתנדב ע"י

ידידינו היקר שביקרים
רודף צדקה וחסד בכל מאדו והונו
בונה ומקים עולמות של תורה וחסד
איש האשכולות העושה גדולות

הרוצה בעילום שמו

לע"נ

הרה"ח מו"ה מרדכי ב"ר חיים אריה ע"ה
והוגתו מרת טויבא רבקה בת ר' יעקב יואל ע"ה

הרה"ח מו"ה שלום נחמן ב"ר חיים ע"ה
והוגתו מרת דבורה בת ר' משה אהרן ע"ה

הרה"ח מו"ה חיים אליהו ב"ר זאב ע"ה
והוגתו מרת שיינדל בת ר' אלעזר ליפא ע"ה

זכות הפצת מעיינותיו של אור שבעת הימים מרן הבעל שם הק'
ותלמידיו ז"ע, יין בעדיו שירוהו רב נחת דקדושה מכל יוצ"ח ושיתברך בכל
מעשי ידיו בשפע ברבה, והצלחה בכל עסקיו, וימצא חן וחסד בעיני אלקים
ואנשים בכל חפציו, מתוך עושר ואושר שלות
הנפש והרחבת הדעת כל ימי חייו

הר"מוד בגליון דהלו

יהיה לזכות רפואתו השלימה והמהירה של
מרן רבינו שרגא פייביש בן מלכה שליט"א
בתוך שאר דוולי ישראל

כל הזכויות שמורות

לקבלת הגליון מדי שבוע בשבוע

ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 017-686-5892

או אל toraskosov@gmail.com

נערך ונסדר ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

יסודות והקדמות ללימוד ספרי החסידות

אמרו צדיק כי טוב

התקשרות לצדיק ולימוד תורת החסידות,
משפיעים רפואה והארה בשודש נשמת האדם

מעלת ההסתופפות בצל צדיקי אמת

'ידוע גודל מעלת הצדיקים וכל הנלווים אליהם ומסתופפים בצילם, ומכתתים רגליהם לקבל פניהם, אשר מעת בא ה'בעל שם טוב' לעולם, וגלה הדבר להפיץ ענן אורו על פני תבל וכו', עתה בדורות הללו, הוא העיקר הגדול לאחוז באילן גדול ולהסתפח בנחלתו [של הצדיק], ודבר זה עומד להם לזכות בזה ובבא, אשר גם לעתיד כתיב (זכריה ח כג) 'והחזיקו עשר אנשים' וכו' וכל אחד לפי מדריגתו יזכה לחזות בנועם ולקבל פני

הבהרה:

שיעור זה העוסק בענין ההסתופפות בצל הצדיקים ובסוד משנת החסידות נמסר אחר תקופה ארוכה שהשיעורים הופסקו משום מצב בריאתו של רבינו שליט"א, ומשכך הוא אינו ממשיך ועוסק ב'מידת מלכות' כקודמו.

בתקופה הקרובה במשך ימי הקיץ יבואו בגיליונות, שיעורים שנמסרו ע"י מרן שליט"א בימי הקיץ בארץ הקודש בספר הקדוש 'כתר שם טוב', ובעזרת ה' סמוך לחודש הרחמים והסליחות נשוב לביאורי 'מידת המלכות', כסדר הרגיל.

בברכת 'פוצו מעיינותך חוצה'

העורכים

האבות הקדושים והצדיקים אשר לפנינו בכל דור ודור, ולזאת לא נוכל להשיג בלתי התדבקות עם צדיקי הדור שיחיו לאורך ימים טובים, ולאורם נסע ונלך'. דברי פז אלו בגודל שבח ההתדבקות בצדיקי אמת, הם מכתב עוז חביון מספרו של הכהן הגדול מראדומסק זי"ע (תפארת שלמה לראש השנה ד"ה ובכך צדיקים) המרבה להגדיל ולזרז רבות בכתביו, שאחר שנפוצה תורת החסידות על פני כל הארץ, שוב לא ניתן לעשות קטנה או גדולה, זולתי אם על ידי התדבקות בצדיקי הדור ובמשנתם, כפי שהורו רבותינו ה'בעל שם טוב הקדוש' וסגל תלמידיו זכותם יגן עלינו.

בעוד מקומות מוסיף ה'תפארת שלמה' (פרשת צו, פרשת בחוקתי, שמיני עצרת), שחיוב זה - לכתת רגלים לאהלי הצדיקים וללמוד מהם, אין עיקרו עבור פשוטי העם שחשכה עליהם הדרך הניאותה מה לעשות ולפעול, שבוודאי שעליהם לבוא ולדרוש את אלהים מה לעשות כדי לשוב אל המסילה העולה בית א-ל, אלא בעיקר לגדולי השגה ובעל תורה ויראה טהורה, שלמרות רום ערכם בתורה ועבודה, אין בכוחם לבוא לשלימות הנרצה מהם אילולי שיסתופפו בצל הצדיקים, וכה הם דבריו: 'שמענו מאת הרב הקדוש [רבי ישכר דב] מראדשיץ זלה"ה שהיה מרגלא בפומיה המעשה מהרב הקדוש רבי חייקא המדורא זלה"ה, שעשה בעצמו כמה סגופים להתענות משבת לשבת כמה פעמים, ואלף לילות היה ניעור משנתו ללמוד כל הלילה, ועם כל זה לא נגמר תיקונו, עד אשר בא להרב הקדוש מורנו הרב דב בער ממעזריטש זלה"ה על שבת'.

ועל דא קא אתינן עתה, לפתוח צוהר ופתח אור, לדעת מה זה ועל מה זה הגדילו ספרי החסידות את מעלת הדביקות בצדיק כעטרה לראש הכלא, עד שהפליגו לומר שגם איש הגדוש בתורה ויראה, צריך ליישר את רגליו ולבוא להיכלי הצדיקים, ולא די לו במה שקנה חכמתו לבדו.

פרסאות ולבטל בהליכתו ובחזירתו
מתורה ותפלה, והכל כדי דיבור
אחד של אמת אשר ישמע מפי
צדיק אמת'.

א. ראה בספר הקדוש 'אמרי קודש
השלם' להרה"ק מסטערליסק
זי"ע (ירושלים תשכ"ט עמ' סו אות מב): 'יש
ליסע לצדיק אמת אפילו אלפיים

ובעיקר הדברים צריך לדעת, מה חידוש חידשה לכאורה החסידות בסוד הדביקות בצדיק ובמשנתו, והלא גמרא ערוכה היא (כתובות קיא:), שענין 'הדבק בחכמים ובתלמידיהם' (לשון הספרי פרשת עקב פ'סקא מט, מובא בשה"מ להרמב"ם מצוה ו) הוא חלק נגזר ממצות 'ולדבקה בו' (דברים יא כב), ומה הוסיפו רועי החסידות שלא נתפרש במשנת חז"ל.

משל הרב המלמד תורה לתלמידיו

להבנת הענין על בוריו, נפתח במשל קודש שהגיד רבנו המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע המובא בכתבי תלמידו הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע (קדושת לוי פרשת כי תשא, ראה גם ליקוטי אמרים תניא פרק טו), והנה הנם: **'שהרב לומד עם תלמידו, באמת שְׁכָל הרב הוא גדול יותר מְשָׁכָל התלמיד עד אין סוף, וצריך הרב לצמצם שכלו להשוות בשוה לְשָׁכָל התלמיד, בכדי שהתלמיד יבין שְׁכָל הרב. ונמצא יש כאן שני שכליות שוים, שְׁכָל התלמיד עצמו, וְשָׁכָל הרב אף על פי שהוא גדול, אף על פי כן השוה שכלו בשוה לשכל התלמיד, ושניהם הם שְׁכָל קטנות'.** וביאור אמריו כי נעמו כן הוא, כשהרב המורה מְרַצָּה לפני חברים מקשיבים מהלך מחודש בסוגיא, אזי אף אם השיעור בנוי לתלפיות אריח על גבי לבנה בחריפות גדולה, מכל מקום נחשב השיעור לגבי הרב כ'צמצום וקטנות השכל', לפי שדברי הרב האמורים בטוב טעם, הם רק מקצת מן המקצת משכלו הרחב, שהצטמצם להוציא סולת נקיה עבור התלמידים ששכלם קצר מהשתרע ואין בהם דעת להבין את כל עומק עיונו והם צריכים לבוא אל המוכן.

משכך - נמצא אתה אומר, שיש במסירת שיעור לירודי דעת, צד מעלה וחסרון יחד: **מעלה** – שגם התלמידים הפחותים יכולים להבין את שנאמר בסוגיא למרות עמקות המושגים, לפי שהדברים מופשטים בערך דעתם כשולחן ערוך (ראה מכילתא מס' משפטים מס' דנזיקין א). **חסרון** – שמאחר והשיעור מיוסד רק מהמסקנה היוצאת מרוחב שכלו וידיעתו של הרב מחמת קוצר המשיג של התלמידים, נשארים עיקרי הדברים שמהם שאב הרב את דברים חתומים וסגורים, ויתכן עד מאד

שאם היה לשומעים לב לדעת ואזנים לשמוע את יסוד הדברים, הרי שהיה הדבר מאיר להם שבעתיים כאור בוקר, והיה נגלה להם שאכן דברי הרב מבוססים היטב ולא ניתן לדחותם כי היסוד עומד איתן, שלא כמו עתה שהם אינם יודעים בבירור שמוכרח להיות כך, אלא שמאמינים לרב שכך הם הדברים.

משל ונמשל זה מהלכים גם לאיך גיסא, היינו, פעמים והרב אינו יכול לצמצם עצמו כפי ערך השומעים, ולזאת הוא מקשה ומתרץ ועוקר הרים מהכא להתם וטוחנם זו בזו, ואומר את כל אשר על לבו, ואין בכח איש להבינו זולת אם יתאמץ יומם ולילה להבין את עומק מחשבותיו ומהלכו. הנה לאיש השומע את כל השיעור הבלתי מובן הלז, יש גם צד מעלה וחסרון: **מעלה** – בהיותו מחובר לשורש הענין, ואם יתאמץ ביגיעה אחר יגיעה אזי ביכולתו ללכת על פי היסודות הללו ולבנות מגדל נאה שלא ניתן לשבירה מחמת שהוא מוצק ובנוי משורשו. **חסרון** – שעתה הוא עדיין אינו מבין העמקות בהאמור וקשה לו להתפעל מגוף החידוש, שכן הכל אצלו הכל עדיין בגדר משנה שאינה סדורה.

ב' דרכים כיצד להתגבר על היצר

על פי משל זה, בכוחנו להבין את שפתחנו לשאול, מה חידוש חידשו בבית מדרשם של רבותינו על גודל החיוב להסתופף בצילא דמהימנותא – בקרבת הצדיקים, ולעיין במשנתם, עד שתלו בכך את חיי הנפש של האדם, בהקדם ידיעה הנצרכת להבנת הדברים.

השי"ת יצר את האדם בחכמה נפלאה, שקשר דבר רוחני – היא הנשמה הקדושה חלק אלוהי ממעל ממש (לשון התניא ליקוטי אמרים פרק ב), בדבר גשמי בגוף העכור (שו"ע או"ח סי' ו ס"א). הגוף מצד טבעו מושך את האדם לנוקבא דתהום רבה, ומשדלו להתענג בתענוגים ממנעמי העולם ולעשות ככל העולה על רוחו, וכפי שהליצו לומר (חשבה לטובה להרה"ק רבי חנוך הענין מאלכסנדר ז"ע פרשת קדושים) שגוף הוא ר"ת: ג'וף ו'יל פ'רעס'ן [הגוף רוצה לאכול], ג'וף ו'יל פ'אפן [הגוף רוצה לישון] שזהו כל מהותו ורצונו.

לצד האחר, הנשמה כוספת לקיים את דבר ה' ולחסות בצל כנפיו ולהתעדן מזיו השכינה, ואין שני אלו מהלכים יחדיו, וכשכח הגוף עומד כח הנשמה נופל וכן להיפך.

בשיצרו של אדם מתגבר עליו ומבקש להמיתו, יש שני דרכים עיקרים כיצד לנצחו ולהבין שהבל וריק הם מנת חלקו ואין בדבריו מתום:

א. לשמוע שיחת חיזוק ורוממות אשר תוצאותיה באים מיד, לפי שהגוף מתלהב שטוב סחרה של תורה מכל סחורה. ומכל מקום דרך זו מוגדרת כ'קצרה שהיא ארוכה', שמתוך שאין הדברים מבוררים מן השורש, אלא נאמרו בהתאם למה שהשומע צריך לקבל, בא היצר שוב כעבור זמן ברעיונות אחרים המתגברים על החיזוק הנאמר, ורוצה להחטיא את האדם מצד אחר, ואז נצרך להתגבר כנגדו שוב ושוב על ידי הבאה ממרחק של דברים מחודשים שיהיה בכוחם לסתור את טענותיו החדשים של היצר. אופן זה למה הוא דומה, לאותו ר"מ שהרצה את שיעורו לפני השומעים בשפה ברורה ונעימה, שאף שיש מעלה בדבריו שהם מובנים מיד גם לפחותי הערך, חסרונו הגדול ניכר מאד, שמחמת שלומדי השיעור אינם יודעים את הטעמים שהביאו את הרב לומר את שאמר, הם מערימים עליו קושיות וראיות מכאן ומכאן כדי להפריך את הדברים, והם אינם יודעים שמן ההכרח לומר כדברי הרב, כפי שמוברר בשורש הדברים שנסתר מהם.

ב. להתקרב לצדיקי אמת ולהגות במשנתם, שמחמת שתורתם רחבה עד מאד ויורדת ונוקבת עד לשורש, מתקבע בשכל האדם כיתד שאינו מט שכל תחבולות היצר בשקר יסודם, ואין ביד היצר מהיכן להפריכם, ולא במהרה הוא חוטא. דרך זו היא נמשל המשל השני של הרב שהרצה לפני תלמידיו את כל אשר בלבו, שאף שדבריו קשים בתחילתם, מכל מקום יש בהם צד מעלה, שהם פועלים לזמן רב בבחינת דרך ארוכה שהיא קצרה, והדברים מיוסדים וחזקים ולא ניתן להזיזם.

מעשה ייאמר לדידן, כי אף אמנם, שכשיצרו של אדם תוקפו, חובה להרחיקו מיד כדי שלא ישכון באהלו אף לרגע אחת, ולזה מועיל כל דרשות החיזוק והיראה הסותמים מיד את פרצת היצר, מכל מקום עיקר הדרך כיצד לנצח על מלאכת בית ה', הוא דווקא על ידי ההליכה לצדיקי האמת והיגיעה בתורת רועי החסידות לדורותם, שהם נותנים ליעף כח כיצד לעקור את היצר מן השורש לבל יבוא עוד לבקש להפיל את האדם במכמוריו, והם אינם רק סותמים פרצה מזדמנת.

יפה אמרו המושלים, ששני דברים הללו – שמיעת חיזוק והתעוררות, והעיסוק בשורש הדבר המביא לחטא, למה הם דומה, לפעולות שעושה האדם בעת שנופל למשכב חולי, בראשית כאבו, הרי הוא נוטל משככי כאבים [painkillers], שתועלתם גדולה להקל את מנת הסבל והייסורים תיכף ומיד, אך עדיין אין בהם כח להביא רפואה לשורש הכאב החוזר אחר שפג זמן התרופה, ועיקר המעשה הנצרך לבריאות השלימה, הוא לדרוש ברופאים ורפואות ולטפל בשורש הכאב מתוך ידיעה ברורה, שאף על גב שהם קשים ומרים בתחילתם וצריך להמתין זמן מה עד השפעתם, מכל מקום רק זוהי הדרך הניאותה כיצד להחיש מזור ורפואה לחולי.

והנמשל מובן מאליו, דהנה אף שחסד ה' עלינו שלא הניח מישראל משפיעים ומלהיבי נפשות אשר דבריהם האהובים שופכים טללי תחי על נפשות נכאבות, והם נצרכים מאד כדי להיות עומדים בפרץ כשהיצר מתגבר ומח האדם אינו עמו, ועל כך ישלם ה' שכרם ותהי משכורתם שלימה מאת ה', ברם לא מאלה ניתן להיות בריא בעבודת ה', מלגמוע שוב ושוב דברים העוצרים את הכאב ולא מרפאים אותו, וכדי להחיש רפואה שלמה ברפואת הנפש, חובה לבוא אל רופאי הנפשות - צדיקי האמת והצדק, שדבריהם וספריהם דומים לתרופה המביאה רפואה לאדם בשורשו, ועוקרת את הרע מיסודו, עד ששב ורפא לו ונפשו חולת אהבת ה', וכמו שכתב הרמב"ם (שמונה פרקים פרק ג): 'וכמו שהחולים, כאשר ידעו חוליים ולא ידעו מלאכת הרפואה, ישאלו הרופאים, ויודיעום מה ראוי שיעשו, ויזהירום ממה שידמוהו ערב, ויכריחום לקחת הדברים המאוסים

והמרים, עד שיבריאו גופותיהם וישונו לבחור בטוב ולמאוס במאוס - כן חולי הנפשות, ראוי להם שישאלו החכמים, אשר הם רופאי הנפשות, ויזהירום מאותן הרעות אשר יחשבון טובות, וירפאום במלאכה אשר ירפאו בה מידות הנפש'.

עתה הוא באור יקרות את ששאלנו, מה הוסיפו רבותינו בגודל הזכות לנסוע ולהסתופף בצילא דמהימנותא שלא נכלל במצות 'ולדבקה בו', שכן דבר תורה חל חיוב על כל אחד להנות את התלמיד חכם ולתת לו די סיפוקו, אך לא נתברר שלאדם הנדבק בחכם יש ריווח וטעם למה עליו דווקא לסייע לתלמיד חכם ולהיות בקרבתו, עד שבא רבנו ה'בעל שם טוב הקדוש' ולימד, שהדביקות בתלמיד חכם נחוצה לתועלת האדם, שאין ביכולת איש ישראל לבוא אל שלימות תיקונו, רק על ידי שיתקרב אל הצדיק שמעלה את נשמות ישראל לשורשם ומקיים 'ולוקח נפשות חכם' (משלי יא ג). ולזה גם מי שמשכיל בתורה ובמצות חייב לבוא אל הצדיק, שכן אין התכלית בהתקרבות לצדיק לשמוע דברי חידוש וכדו', אלא לזכות לגעת באמצעותו בשורש עליון, ואדרבה, ככל מה שהוא גדוש בחכמה, עליו לבוא אל הצדיק ביותר, על מנת שהכהן הגדול יקשר את עבודתו לשורש העליון ויעלם עולה לה'.

ספרי החסידות מדברים לשורש הנשמות

ואם אמור יאמר העובד, מה לי כי אבוא אל הצדיק ואתייגע בספרי הרועים הקדמונים, והלא דבריהם גבוהים ורמים, ואני כסיל אשר לא יבין את זאת, והדברים רחוקים מלבי ואינם מעוררים אותי ואת נפשי, וטוב לי לשמוע את המגידים המעוררים מבלי להזדקק לעיין במילי דחסידותא ולשמוע גערת חכם.

אלין דבר ייאמר אחר בקשת מחילה והודעה שאיננו מזלזלים כלל בדברי ההתעוררות אשר איוותה נפשו, שטענתו היא תשובתו, שדווקא משום שדברים נחמדים אלו אינם היישר מן השורש העליון אלא רק בהשתלשלות כפי טובת השומעים, אשר על כן הם קלי הבנה ומעוררים

מיד, שלא כמו השבת מלחמה שערה על ידי שקידה בספרי החסידות ודיבוק בדלתי הצדיקים, שדווקא משום שהם קשים כגידיים ועמוקים למאד עד לשורש כפי שחזותם מוכחת עליהם, לכן רב כוחם לעשות פלאות, ולהביא שהיצר לא יוכל להניח בו כף מדרס רגל לעולמים, ולא קרבו ב' האופנים כיצד לנצח את היצר זה לזה.

ועוד נוסיף ונאמר למעליותא, שכשאדם סבור, שביכולתו להזין את נשמתו רק בכח דברי החיזוק המכוונים בעיקר אל הגופים, מבלי לשית לב להעמיק בספרי החסידות ובדרכי הצדיקים, הרי שהוא לוקח כביכול את נשמתו אשר ממרום חוצבה, ומגשם אותה בדברים אשר אינם שייכים אליה, ונמצא שוגה בכפליים, שלא רק שנשמתו אינה יודעת שובע, כי הדברים שהוא עוסק בהם אינם נוגעים בשורש ששם מקום הנשמה, הרי הוא עוד מוסיף חטא בכך שהוא לוקח את כח נשמתו ומשפילה ברבים - שדרגתה שווה כמו הגוף, והראיה שהוא מדבר עמה בשפה נמוכה מערכה הגדול, ועל דא וודאי קא בכינא.

טעם הנסיעה אל הצדיק להדבק בשורש הפנימי

הדו השתא דהיינו טעמא שיש לנסוע לצדיק ולא די לפשפש במעשינו בעת שקמים מן הספר ולראות מה עלינו לקיים ממה שלמדנו שם

העבודה וגדלות הנשמה ובשפה גבוהה יותר, לפי שתורת החסידות שורשה בעולם הנשמות, שהוא גבוה אכן מהבנת השכל האנושי, ולזה גם שפת לשונם הוא בערך כח הנשמה ולמעלה מידיעת האדם.

יתכן לומר על פי מהלך הדברים, שזה ששיבח דוד את הצדיקים ואמר 'פי צדיק ייגה חכמה ולשונו תדבר משפט' (תהלים לו ל), שמעלה זו של

ג. ראוי להוסיף, שזהו גם נקודת החילוק שיש בין ספרי החסידות שכתבו רבותינו כמלאכים, לספרי המוסר והדרוש אשר לא בדרך ה'בעל שם טוב הקדוש' זי"ע המה, שבעוד שספרי הקודש מרבים לכתוב כיצד לשבור את המידות ולהכניע את הגוף הירוד ועל פי רוב בשפה פשוטה ומובנת לכל, ספרי החסידות אינם עוסקים בכך אלא בעיקר ברוממות

וכדו', כי כדי לנצח ולכתת את היצר מן השורש, אין עצה ותבונה זולת לדבוק בצדיק ובתורתו שכוחו וגבורתו נוגעים בשורש הנפשות, וגם אם יעסוק האדם בצומות ותעניות ובעיין בספרי יראה, לא יוכל להגיע לשלימות הנגיעה בשורש, וכך כתב בספר הקדוש 'אהבת שלום' (תנינא בסופו): 'נשאל הרבי ר' אלימלך זי"ע מאיש אחד, לאיזה צורך נוסעים לרבי, הלא בלימוד בספרים 'ראשית חכמה' ו'חובת הלבבות' יכולים גם כן לקבל יראת ה'. וענהו רבינו אלימלך: כתיב (שמות יח א) 'וישמע יתרו וגו' ופירש רש"י (ד"ה וישמע): 'מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, וקשה כקושייתך, בשלמא אם לא שמע, היה צריך לבוא לשמוע, אבל עתה ששמע בביתו שיש אלוה פטרון משגיח, לא היה לו צורך להיבטל מעבודתו ולנסוע. אלא הפירוש שרש"י בעצמו הקשה זאת, מה שמועה שמע ובא, דהלא כבר שמע הכל בביתו כמבואר בהמשך הפסוק 'את כל אשר עשה' וגו', ואיזה שמועה הביאתו שהטריח עצמו לבוא. ותירץ זאת 'קריאת ים סוף ומלחמת עמלק, והכי פירושו אמת ששמע מקריעת ים סוף, אבל נודע לו ממלחמת היצר הרע [מלחמת עמלק], ועל זה אין האדם יכול להועיל לעצמו רק על ידי הצדיק, על כן נסע למשה רבינו ע"ה וכן בכל דור ודור'.

ולך נא וראה עוד בנידון זה מהנכתב ב'תפארת שלמה' (פרשת נציבים): 'זוה הענין פרסם ה'בעל שם טוב' ז"ל בעולם, שכל מי שמפריד את עצמו מהצדיק, ואומר בלבבו, מה לי לנסוע לצדיק הדור לבקש תורה מפיו, הלא כמה ספרים קדושים במוסר השכל דרושים לכל חפציהם בתורה ויראת שמים. אבל באמת אין זה כלום כי ראיית פני הצדיק הוא מבטל ממנו כל המידות רעות דהיינו העצלות ועצבות וכל התאוות רעות רחמנא ליצלן, וגם בצדקה מה שנותן לצדיק זוכה למידות טובות, וכל חסרונו ישלים על ידי דיבוק חכמים וכו', ובזה יבוא לשלימות האמיתי'.

(זוהר הקדוש ח"ב קכא), ולא כל אדם זוכה לזה שתורתו ודבריו יהיו בבחינת השורש העליון ממקור החכמה.

'הגה חכמה' שייכת רק לצדיק האמיתי שבכוחו להאיר בתורת פיו עד ספירת ה'חכמה' שמשם נביעת התורה בשמים

חיבת הצדיקים לכל תיבה ששמעו מרבם הגדול

יסוד נעלה זה שצדיקי האמת אחוזים בשורש החיים, יהא לנו למגדל אור להבין את חיבת הקודש שרכשו השישים גיבורים שהיו סמוכים לו ל'בעל שם טוב הקדוש' זי"ע לכל תיבה שיצאה מפיו, וכן לְמָה שידענו מאבותינו במרוצת הדורות, שתלמידים היו נוסעים לרבם ומשתעשעים בכל ימי חייהם מתנועה, ראייה, או דיבור אחד שראו ממנו ולא שכחו זאת לעולמים. כי סיבת בואם אל רבם לא היתה כדי לשמוע חידושים ואמרות שפר או לראות את הנעשה והנשמע בחצר הקודש, אלא רק ללמוד ולקנות ולבקש סיוע מן הצדיק שיקשר את נפשם בשורש העליון, ולזאת היה די להם אף בדבר פורתא שקנו ממנו כדי להצית אש בשורש נפשם, ולהשתנות מן הקצה אל הקצה למאוס ברע ולהתעלות עוד ועוד, ולא הוצרכו לגדלות וכפי שהדברים ידועים ומפורסמים.

ישעיה מפשעדבורז' זי"ע עם רעהו הרה"ק רבי יצחק מווארקא זי"ע שהיה מגדולי התלמידים בפרשיסחא, ושאלו: במה גדול כל כך כוחו של הרה"ק הרבי ר' בונם זי"ע שאתם כל כך מרעישים על גדולתו. נענה הרבי מווארקא ואמר: הרבי ר' בונם זי"ע יכול היה לעשות עם אנשים כפי שעשה אליהו הנביא עם תלמידו אלישע, אליהו מצא את אלישע כשהוא חורש בשוורים ונדמה היה כמו איכר שעובד את אדמתו ומדבר אל השוורים כלשון האיכרים, וכאשר השליך עליו אליהו את אדרתו נתלהב אלישע כל כך, עד שתיכף ומיד שחט את השוורים ושרף את כלי המחרשה, בישל את הבשר וחילקם לעם, וכאשר אליהו שאלו 'מה עשיתי לך' (מלכים א'

ג. ומי לנו גדול ממרן בעל 'תולדות יעקב יוסף' זי"ע שהיה גיבור ואיש מלחמה בדת תורה, והנהיג ברבנות שנים רבות, שעזב וביטל כל אשר היה עמו בגשם וברוח, ולא חס על רוב ימיו כדי לקנות דברי אלהים חיים מאור שבעת הימים שהיה קטן ממנו בשנים, ודברי תורתו מלאים זיו ומפיקים לבאר ולהאיר כל דקדוק שמועה ששמע ממורו ביראת כבוד ורוממות כפי שעניי כל רואים בספריו.

ד. נאה להסמיק לכך את שהובא בספר 'אור יצחק' (מעשיות מהרה"ק רבי יצחק מווארקא זי"ע אות מג), שבימי ההתנגדות על הנהגת הרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע, הזדמן הרה"ק רבי

הצדיקים, אינם אלא מעוררים ומאירים את הפנימיות שיש באדם

וצריכים אנו למודעי, שאין כוונתנו באומרנו שהצדיק מקשר את הדברים אל השורש, שהוא זה שעושה את עבודת האדם, והאדם יכול לומר בבואו אל הצדיק, 'קח נא את מנחתי אשר הבאת לפניך, והעלה אותה למקומה ואני אלך לבטח', כי עבודת הצדיקים אינה להשלים את מעשי האדם, אלא לטהר את לבות בני ישראל, ולגלות לפניהם שהשורש העליון גנוז וחבוי בתוכם אלא שהתכסה ונסתר מהם מחמת עוונותיהם שהיו מבדילים ביניהם לבין אלוהיהם, ועל ידי כך לגרום ולסייע בעדם לברך על המוגמר, וכפי שהורה ה'שפת אמת' (ליקוטים פרשת ויגש): **'ביאור הפסוק (משלי כ ה) 'מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלנה', יש לפרש, כי יש בכל אדם עצות די והותר נגד היצר הרע, אולם צריך 'איש תבונות שידלנה' מהעומק, כמו שאמרו במדרש ויגש (ב"ר צג ד), משל לבאר עמוקה וצריך לקשור חבלה וכו'.** היינו, על ידי התקשרותו בהשי"ת נפש בנפש רוח ברוח נשמה בנשמה וכו', על ידי זה יוכל למצוא עיקר נקודתו. וזה פירוש מה שאמרו רבותינו הקדושים נשמתם עדן, כי החסידים נוסעים שיגידו להם מה שיש להם, והבן כי קצרת. וידוע שהרבי ר' בונם

ללמוד באהבה עצומה עד שנשק את אותיות התורה והיה מוכן למסור את נפשו על קדושת ה'.

ה. זה לשון המדרש: כתיב (משלי כ ה) "מים עמוקים עצה בלב איש וגו', [משל] לבאר עמוקה מלאה צונן והיו מימיה צוננין ויפין ולא היתה בריה יכולה לשתות הימנה, בא אחד וקשר חבל בחבל ונימה בנימה משיחה במשיחה ודלה הימנה ושתה, התחילו הכל דולין הימנה ושותין'.

יט ט) השיבו אלישע: אוי רבי, עשית לי הרבה. ואז עזב את אביו ואת אמו ונמשך תיכף אחרי אליהו ורץ אחריו עד שאי אפשר היה בשום אופן לנתקו ממנו, עד שלבסוף אף קיבל ממנו פי שנים, כך הוא הדבר אצל הרבי ר' בונם כאשר היה לוקח את ידו של איש לידו שלו, אפילו היה האיש הזה איש פשוט, היה מיד מתלהב, ולבו החל לבעור בקרבו ברשפי שלהבת לאלהים, ונמשך מיד אחרי לימוד התורה, ורץ בכל כוחו

מפשיסחא זי"ע אמר שהרבי מגלה לכל אחד את האוצר שנמצא אצלו בעצמו, והמשיל לזה המעשה הידוע מרבי אייזיק רבי יעקעלעס מקראקא בחלומו על המטמון, שנודע לו לבסוף שהמטמון נמצא אצלו בבית, כך צריך כל אחד לדעת שיש לחפש את האוצר אצלו בעצמו.

הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע מעמיק יותר ומבאר (ליקוטי מוהר"ן קמא תורה קפח), שהנסיעה אל הצדיק היא כחיפוש אבידת הנפש של האדם שפרחה ממנו מרוב עוונות, והצדיק הנאמן בפקדונו מחזירה לו עתה בעת שהוא דורש אותה, כמאמר שכתוב במצות השבת אבידה (דברים כב ב) 'ואם לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו אל תוך ביתך והיה עמוך עד דרוש אחיך אותו והשבתו לו', וזה לשונו: 'דע שצריך לנסוע להצדיק לחזור על אבדתו, כי קודם שיוצא האדם לאוויר העולם, מלמדו ומראו לו כל מה שצריך לעשות ולעבוד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיצא לאוויר העולם מיד נשכח מאתו, כמו שאמרו רז"ל (נדה ל), והשכחה היא בחינת אבדה, כמו שקראו רז"ל את השוכח אובד, כמאמרם ז"ל (אבות פ"ה מ"ב) מהיר לשמוע ומהיר לאבד וכו'. וצריך לחזור ולבקש אבדתו, והאבדה שלו היא אצל הצדיק, כי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים עד שמוצא גם אבדתו, עד שמוצא האבדות של כל העולם, על כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהכיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו, אך הצדיק אינו משיב לו האבדה עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב ב) 'עד דרוש אחיך והשבתו לו' - עד שתדרוש את אחיך אם אינו רמאי (ב"מ כז:). ודברי פי חכם חן.

חלקו וחלק חברו בגן עדן, והיתכן שיהיה חלק גן עדן בלי עבודה שבעולם הזה. רק בכל מצוה נמשך שפע קדושה מלמעלה, והחוטא אובד כל השפע, ובאו הזכותים אל הצדיק והוא עובד בהם להשי"ת, וכמו דאיתא באברהם אבינו ע"ה 'נטל שכר

ו. ראה גם לדברי ה'שפת אמת' (פרשת כי תצא שנת תרס"א): 'במצות השבת אבידה, כי כל המתנות שניתנו משמים אל בני ישראל, לעולם נמצאים הם בתוך בני ישראל, דגמירי משמיא מיהב יהבי משקל לא שקלי (תענית כה.). ואיתא (תגיגה טו.) זכה נוטל

קריאת שנים מקרא ואחד תרגום, הארת השורש

משנודע לנו סוד זה כי הדביקות בשורש הדבר – כמו הלימוד והתקשרות בתורת ומעשה הצדיקים פועלים עשרת מונים מעבודה שאיננה בשורש, נמצא חן ושכל טוב להבין ענינים רבים החוזרים ונשנים בתורתנו הקדושה, שבהסתכלות ראשונה הם נראים תמוהים ובלתי מובנים, אך כשיורדים לעיין ביסוד המבואר הנה, מיושבים הם אחת לאחת, וננקוט דוגמת הוכחה אחת ללמד על הכלל.

שני חכמינו בתלמודם (ברכות ה.) 'לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום'. מצוה זו הוא חיוב ממש עד שגם תלמיד חכם שתורתו אומנתו חייב להשלים ולסיים את הפרשה באופן זה. אף רבנו האריז"ל אשר לו דומיה תהילה מאריך ומזהיר על כך מאד, וכותב (פע"ח שער השבת פ"ג) שצריך כל אדם להקפיד ולהעביר הסדרה פעמיים באהבה עם אחד תרגום¹. ולכאורה פלא הוא, מה טעמא ראו

שבת, ויעיין מעט בנביאים וכתובים לפעמים'.

ה. על הנהגת רבנו האר"י בהעברת הסדרה, יש בידנו את שכתב תלמידו מהרח"ו ב'שער הכוונות' (דרושי סדר השבת דרוש א ענין ויהי נועם דמוצ"ש) וזה לשונו: 'מנהגי מורי ז"ל, תיכף בסיימו תפלת שחרית דיום ו', היה הולך לבית הכנסת או לבית מדרשו, אם היה שם ספר תורה כשר היה מוציאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום והוא היה קורא המקרא מתוך הספר תורה, והיה לו תלמיד אחד שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום והוא אומר אחריו, וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד

כולם' (אבות פ"ה מ"ב). וכן איתא במשה רבנו ע"ה שזכה ונטל כל הכתרים של בני ישראל שניטל מהם אחר החטא (שבת פח. ראה פע"ח שער השבת פ"ח). וכן הוא 'בכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה', כי נמצא הוא ביד איזה צדיק'.

ז. לשון 'ספר העתים' (סי' קעט): 'וכבר שדר מר רב מתתיה, תלמיד חכם אף על פי שהוא חושק לדרוש בתלמוד, אל יפשע מלהשלים פרשיותיו'.

וב'חידושי הריטב"א' (ע"ז יט:): 'אבל כשהאדם עומד על תלמודו, ודאי צריך שיתן רוב זמנו בתלמוד, ושישלים פרשיותיו עם הצבור בכל

חז"ל לקבוע שצריך כל אדם וגם החכם אשר כל רז לא אניס ליה, לשנן שוב ושוב שנה אחר שנה את התורה באופן זה. וביותר תגדל התמיה, מה ראו רבותינו לומר על ככה ש'זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא כדקא יאות' (זוהר הקדוש ח"ב ר"ו), שרב שכרו של המשלים פרשיותיו עם הציבור שהוא מעשה פעוט לכאורה, שזוכה לחיי אריכי (ברכות שם ע"ב), וליראת ה' טהורה (אור זרוע הלכות שבת סי' מב), ולתוספת קדושה בנשמה יתירה (פע"ח שם), ושיוכל להתפלל בשבת בכוונה (בת עין ליקוטים), והלא דבר הוא.

אין זה אלא כיסוד שאמרנו, דאף שהאדם מצד עצמו היה בוחר להכין את עצמו לקראת שבת בלימוד ספרים קדושים המלהיבים את הלב, לפי שלבו שש ושמח מכל חידוש ודיוק שבהם, והוא סבור שבכך הוא מקבל את הארות היום, ולא על ידי חזרת פסוקי התורה 'שנים מקרא ואחד תרגום', גילו רבותינו ואמרו כי אדרבה, קבלת קדושת היום תלויה דווקא על ידי קריאת אותיות התורה באופן של 'שנים מקרא ואחד תרגום', כי בכך שמשננים את תורת ה', זוכים להתחבר לנותן התורה

קודם סעודת שחרית כמו שצוה רבינו הקדוש לבנו (ראה תוס' ברכות ח: ד"ה ירמיה) ולא כמו אותם הקורים אותה באמצע תפלת שחרית דשבת.

ואחר קריאת הפרשה, היה טובל הטבילה של ערב שבת הנזכר בספר הזוהר פרשת תרומה דף קל"ו ע"ב דרב המנונא סבא ע"ה הוה סליק מנהרא בכל ערב שבת וכו'. והיה אומר מורי ז"ל, כי כיון שכבר קרא הפרשה, כבר יש באדם כח לקבל תוספת קדושת השבת, ולכן לא היה טובל קודם שיקרא הפרשה, זולתי דרך מקרה'.

שמשלים הפרשה, ולא היה עושה כמו שיש מתיהרים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פעם אחת ולשנותה מקרא פעם שניה, אחר כך קורים כולה יחד תרגום פעם שלישית, אבל כל פסוק ופסוק בפני עצמה היה קורא שנים מקרא ואחד תרגום, והיה דוחק עצמו לקרותה ביום ו', והיה אומר כי זה סוד 'והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו' (שמות טז ה), זולת אם אירע לו שום אונס גדול מאד שאז היה קורא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום אחר סיום תפלת שחרית דיום שבת

בעצמו, שמסר את תורתו באופן נעלה שאין הפה אינו מסוגל לומר והאוזן לשמוע (ר"ה כז.), כאותו מגיד שיעור האומר את כל ידיעותיו ללא הבנת השומעים, ולכן מאיר בהם אור השורש, ואז כשאדם פותח חומש וחוזר על התיבות הללו כתיקונם, על אף שנדמה לו שהוא אינו מתעורר ומשיג מה טעם יש בהם, אבל כיון שמקורם מן השורש, מעלתם רמה שהם נוקבים ויורדים עד חדרי בטן ומכניסים באדם את אור השבת שהיא קרבת אלהים שאין כמותה.

התבוננות ממצות השבת על הדביקות בשורש

בואו ונצא לקראת שבת, וניווכח לראות, כיצד גם ליום קדוש זה, יש שני פנים לטוב ולמוטב, והכל תלוי בעבודת האדם, האם הוא מדבק עצמו אל השורש העליון אם לאו.

מהזבת השבת לאכול ולשמוח ולסעוד סעודה שלש פעמים ברוב שמחה, כשמסתכלים על 'מצות עונג שבת' בעיני בשר מבלי להעמיק בשורש, נראה שטעמה פשוט ומובן, שלפי שצוה ה' לשבות ממלאכה ולקדש את יום השבת, על כן עושים מאכלים ערבים לענג את השבת. אמנם מי שעיני שכל לו ומביט בכל דבר לעומק שורשו, גלוי וידוע לפניו אמרת הצדיקים (של"ה הקדוש מסכת שבת נר מצוה אות לו, שפת אמת פרשת וירא שנת תרל"ג בשם ה'חידושי הרי"ם' ז"ע ועוד) שלא אמרו שיש מצוה לענג 'את עצמו' בשבת אלא 'לענג את השבת', היינו, שכל תהלוכות

ה'וא' עולה 'ביאה', וישמע חכם ויוסיף לקח ללמוד על קדושת וגדלות היום.

י. לשון ה'של"ה הקדוש': 'ואמרו רבותינו ז"ל (שבת יח:)' כל המענג את השבת, ולא אמרו 'כל המענג בשבת', כי האדם לא יהיה כוונתו על עצמו לענג, רק יעשה העונג בשביל

ט. להלהבת הנשמות בגודל קרבת ה' ביום השבת, נציין לדברי רבותינו (רא"ש ב"ק פ"ז סי' יט, שער הפסוקים כי תשא) שהפליגו ואמרו, שביום השבת זוכים כל ישראל להתקרב ולהיות עם ה' בקרבה עצומה כקרבת ביאת איש לאשתו, וסימנך כי ראשי תיבות הכתוב (שמות לא יז) 'ב'ני י'שראל א'ות

השבת וגם המאכלים שאוכלים ושותים רומזים לדברים עליונים, ולכן גם כשניגשים לאכול ולשתות יש לזכור שסועדים 'סעודתא דמהימנותא' (זוהר הקדוש ח"ב פח:), ויכולים לקנות בה יראת שמים ואמונה עד שגם הגוף ימשך אחר הרוחניות^{יא}, וממילא האדם ירא וחרד ואינו מאבד את עצמו ודעתו באכילה מפורזת או שינה רבה, כי כל רגע בשבת קודש חביב אצלו מאד.

נמצא אתה אומר, שיש ב' אנשים שעשו את אותה פעולה ואכלו סעודת שבת, אבל אחד אכלו לשם מצוה, ואחד אכלו לשם אכילה גסה, לפי שהראשון שבהם היה דבוק בשורש העליון, ולכן כשבא לאכול, התמלא בגיל ושמחה על כך שהוא זוכה לסעוד יחד עם המלך במעונו יחד, כמשל ה'מלך ומטרונה היושבין ומסיחין זה עם זה, כך השבת הזו בין ישראל ובין הקב"ה' (דב"ר א כא), וסעודתו נהפכה לסעודת מלכים. וכפי שמצינו אכן בצדיקים ואנשי מעשה, שאחר שעבדו את עבודת הקודש בליל שבת שעיקרה לעלות את עבודת ששת ימי המעשה לגבוה ולגלות שגם הגשמיות משועבדת לה', כמו שאנו מתפללים בערבית דשבת

שלא יוכל לעמוד על עמדו מרוב שביעתו, כדי לעסוק בתורה ובמצות'.

יא. כדברי הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע המובאים ב'שפת אמת' (פרשת ראה שנת תרנ"ד): 'בפסוק (דברים יד כב-כג) 'עשר תעשר וכו' ואכלת לפני ה' אלהיך כו' למען תלמד ליראה' וכו'. מורי זקני ז"ל אמר ללמוד מכאן, דאכילה בקדושה לפני ה' מתקן האדם להיות ירא שמים. וכמו כן סעודת שבת שנקרא 'סעודתא דמהימנותא' (זוהר הקדוש ח"ב פח:), לפי שמתקן הגוף להיות נמשך אחר הקדושה'.

כבוד השבת. זהו 'וקראת לשבת ענג' (ישעיה נח יג) שתקרא להשבת עונג וכו'. ועל כן, אותן הממלאים בטנם כסוס וכפרד אין הבין, לילך אחר הערב, ורווחא לבסימא שכיחא, ואחר כך מרוב מאכלים נופלת תרדמה עליהם, ומכלים מוחם, אלו אין נקראים מענגים את השבת, אלא הם מענגים את עצמם בשבת.

על כן יכלכל דבריו במשפט, והחכם עיניו בראשו, כשיושב לאכול בבוקר, אף על גב שיאכל וייתה כראוי, אין הכוונה למלאות בטנו, כי לא מנוחה ועונג יקרא לזאת, אלא איבוד המאכל והגוף, גם הפסד לנפש

ומעידים 'ויכולו השמים והארץ וכו' ויכל אלהים ביום השביעי"י, והיו נייעורים בלילה לרנן זמירות ותשבחות לה' ולעסוק בדברי תורה, אז תיכף כשזרחה עליהם השמש בבוקר יום השבת, צעק לבם אל ה' ממילא, ו'נשמת כל חי' פרצה מקרבם בתפלת שחרית של שבת ברוב תשוקה וחמדה, לפי שהשורש האיר בקרבם באור גדול, עד שהגיעו להשגת האמת של לוחות ראשונות בשעת מתן תורה - 'ישמח משה במתנת חלקו וכו' בעומדו לפניך על הר סיני', שאז נגלה הקב"ה לעיני כל חי ממעון קדשו בשורש העליון, ולא חסר להם דבר. ולהם ולדכותן היה מובן עד מאד, מאי טעמא אין צריכים שנרות שבת יאירו גם בבוקר, ומדוע אין אומרים בקידוש היום רק ברכת הכוס בלבד ותו לא מידי, לפי שחשו והבינו היטב, שהם שרויים בעולם שכולו אור ושרגא בטיהרא מאי איהני (שבת סג), ושם 'אין אומר ואין דברים', ולכן די רק בברכה מועטת על מנת להידבק בה', מרוב שהתעלו והגיעו לשורש.

לא כן האיש האחר שלא ירד לשורש הענין מה הכונה האמיתית ב'לעשות את השבת', וחבויים באוצרותיו רק פרפראות חכמה ורמזים לרוב מדוע אוכלים מאכל פלוני ולמה עושים כך וכך וכיוצא בזה, שעל אף שדבריו נכונים ואמיתים ויסודתם בהררי קודש, אבל מחמת שטעמים אלו אינם 'שורש ועיקר' מצות השבת אלא רק נובלות חכמה, לכן על פי רוב בעת שמגשישים לפניו את מנעמי היום, אין כוחו במותנו של איש זה לעצור את גופו שלא להתגשם מן המאכלים, לפי שהנפש

משה' - כנגד שבת של מתן תורה, דלכולי עלמא בשבת ניתנה תורה (שבת פו:). ו'אתה אחד' - כנגד שבת של עתיד'.

וראה אריכות בזה ב'של"ה הקדוש' (מסכת שבת פרק תורה אור אות פב-פג), ובספר הקדוש 'סידורו של שבת' (ח"א שורש ב ענף א עלה א-ב).

יב. כמו שכתב הטור (או"ח סי' רצב) 'ומה שתקנו בשבת ג' ענייני תפלות: 'אתה קדשת', 'ישמח משה', 'אתה אחד' וביום טוב לא תקנו אלא אחת 'אתה בחרתנו', מפני שאלו ג' תפלות תקנום כנגד ג' שבתות, 'אתה קדשת' - כנגד שבת בראשית כמו שמוכיח מתוכו. 'ישמח

הרוחנית לא תמלא מדברים שאינם בשורש העליון, וסופו שיפול בתענוגי המאכלים מבלי לדעת ששולחן של מלכים ערוך לפניו, שהלחם משנה הוא זכר למן (ברכות לט:), והדגים והבשר ויין הקידוש הם מעין סעודה דלעתיד (תורת חיים עירובין יט.), ומוחו עסוק רק ברדיפה אחר תענוג גשמי כאחד הריקים ל"ע.

זאת תורת העולה, תמצית האמור למעשה

אוד מופלא רום מעלה האיר ה'בעל שם טוב הקדוש' זי"ע בהאי עלמא, שבכל חלק ומעשה הנמצא בעולם שנה ונפש, קיים שורש טמיר ונעלם שאינו יכול להיפגם ולהתקלקל, ואותו צריכים לדרוש ולראות, וכשזוכים להשלים את הנרצה ולהתקשר עם השורש, מתעלים להיות כמותו ממש חלק כחלק, ואז אין שום דבר היכול להפריע הן בגשם והן ברוח, כי ההסתר מתבטל מאליו מאור הגנוז המפציע באור כי טוב שאי אפשר לנצחו. והוא סוד משלו הידוע של ה'בעל שם טוב הקדוש' זי"ע, במלך רם ונישא שביקש לדעת את נאמנות בניו אליו והסתתר מהם תחת מעטה מחיצות עבות וחיות טורפות, ובניו הנבערים, ניסו ללחום עם המזיקין שהקיפו את המלך ומושבו, אך הם כרעו ונפלו ולא היה בהם כח להמשיך וללחום עד שישברו את כל המחיצות ויגלו את אור פני המלך, עד שבא הבן הפיקח והעפיל בדעת עד לשורש, שלא יתכן שאביו המלך אשר אהבו הקיף עצמו ללא שום סיבה בהני חבילין דמועיקין, ולכן התאמץ מאד לבוא אל המלך ולהתחנן לפניו, ואז מיד נפלו כל המחיצות והמלך התגלה בהדרו. כי כשאדם עולה ומתעלה ומגיע עד לשורש דלעילא, אזי מתבטלים כהרף עין כל המחיצות והכל מאיר אצלו באור יקרותי".

מחיצות באחיות עינים לפני היכלו
שלא יוכלו לכונוס אליו, ונסתתר שם,
ועשה חומות ואש ונהרות, הכל
באחיות עינים לפני בניו. והנה מי

יג. ואלו מקור הדברים, כפי המובא
בספר הקדוש 'דגל מחנה אפרים'
(פרשת וילך) משמו של זקנו הגדול:
'המשל הוא למלך שעשה כמה

מהלך זה, הוא בריח התיכון של ספרי החסידות ומקור החיים של צדיקי האמת, שהם אכן מדברים גבוהה גבוהה ופעמים שקשה להבין עומק כוונתם, אך זהו יותר מכל ההוכחה הניצחת על שבשמים יסודם ולכן קשה להשיגם, ומשום כך כשהאדם זוכה להתאמץ ולגעת ביסוד ובשורש דבריהם, הוא מתעלה להיות אחוז בשורשם, ויש בידו לשפוך אור על כל הנקרה לפניו ולבטל ממנו כל קושי גשמי או רוחני, לפי שהם מאירים את חלק הנשמה בשורשה ולא את חלק הגוף שהוא מתכלה ומשתנה בשינויים כסדר. וזאת תורת החילוק שיש בין ספרי החסידות אשר שייכים לשורש העליון ולכן פועלים גדולות ולאורך ימים, שלא כמו העסק בשמיעת דברי חיזוק והתעוררות, שאף שהם גם כן רצויים וטובים ושייכים לחלקי הפרד"ס שבתורה, אמנם כיון והם אינם בשורש, קשה עד מאד לנצח על ידם את היצר באופן נעלה שלא יבוא להסית את האדם שוב.

על כן שבחו אהובים ורוממו, להתבונן ולהידבק בדרכי הצדיקים ובמשנתם שמעלים את האדם אל השורש החבוי וגורם ממילא שכל הני כלבין דחציפין שמקומם מתחת לשורש מתרחקים ממנו, ואותו אור נעלם מאיר בו באור צחצחות ומתפשט ללא הפסק על פני תבל ומלואה, בבחינת אורו של משיח, שאמר לאור שבעת הימים ששאלו 'אימתי קאתי מר, שהוא 'בעת שיתפרסם למוֹדך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות ייחודים ועליות כמוך', ואז יכלו כל הקליפות, ויהיה עת רצון וישועה'.

להתחיל לעבור המחיצות, ויש שעובר המים וחוזר מפני החומות ומפני האש, והנמשל ידוע'.

יד. שעיקרם אינו דווקא לעשות יחודים וצירופים, אלא להשיג ולברר באופן מוחלט כי גם ההסתר הוא מהשי"ת, ובשורשו הוא טוב ורוחני, ולתקן בכך עולם במלכות שד-י.

שהיה חכם, נתן לב לדבר, איך אפשר שאביו הרחמן לא יתרצה להראות פניו לבניו ידידיו, אין זה כי אם אחיזת עינים, שהאב רוצה לנסות אם ישתדל הבן לבוא אליו, ובאמת אין שום הסתרה, והנה מיד כשמסר נפשו לילך בנהר, נסתר אחיזת עינים ועבר בו, וכן בכל המחיצות, עד שבא להיכל המלך, ויש טפש שירא

בעזרת

מכון שפה ברורה

שעי"י חסידי קאסוב

שר כ"ק
מרן אדמו"ר שליט"א

להוצאת
דברי אלקים חיים

הוצאת רא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מכון חסידי קאסוב

בס"ד

מודעה חשובה לקראת ימי הקיץ

הננו בזה להודיע

לכל אלו שמעוניינים לקבל את הגליונות

במקום שהותם במשך ימי הקיץ

ב'קעמפ' או 'קאנטרי'

שעלה בידינו לסדר עבור מחיר זול של \$18 לכל ימי הקיץ

שישלחו עליכם הגליונות שייצאו לאור במשך ימי הקיץ

מי שמעוניין בזה ניתן להתקשר להמערכת

בקו 'קול קאסוב'

718-682-2004 #100

ולשאיר הודעה מפורטת

עם שם, מעילינ"ג אדרע"ס, ו'קרעדיט קארד'

הנהלת מכון שפה ברורה

